

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **M. J.**, bytem, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.2.2014, č.j. JMK 19080/2014, Sp.zn.: S-JMK 119116/2013/OD/Ib,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

V žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutí MěÚ Blansko, odboru vnitřních věcí ze dne 13.8.2013, č.j. MBK/19475/2013-DP/259/2013-7 byl uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) a současně ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů a byla mu uložena pokuta ve výši 14.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí si podal v zákonné lhůtě odvolání. Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy ze dne 13.2.2014, č.j. JMK 119116/2013 bylo jeho odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

Rozhodnutí je dle žalobce věcně nesprávné a v rozporu s právními předpisy. Správní orgán rozhodl v jeho nepřítomnosti v rozporu s ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť žalobce se z ústního jednání řádně a včas omluvil ze závažných důvodů. Správní orgán mu však neumožnil doložit doplnění omluvy z jednání i přes přetrvávající

obtíže, a to úmrtí manželky, kdy o této skutečnosti informoval správní orgán I. stupně, ten však bez jakéhokoli posouzení dále stanovoval nepřiměřeně krátké lhůty k doplnění podání, kdy za daných okolností nebylo možné požadovaný úkon provést. Očekával v tak složité životní situaci poněkud citlivější přístup ze strany správního orgánu I. st.

Nesouhlasí s tím, že omluvu žalobce správní orgán posoudil jako nedůvodnou. Jeho omluva z ústního jednání splňovala všechny požadavky stanovené zákonem. Splňovala také všechny požadavky, které správní orgán uvedl v poučení v předvolání k ústnímu jednání. Omluva byla podána včas v den konání ústního jednání, byl uveden i důvod. Jeho omluva z ústního jednání ze dne 5.8.2013, doplněná písemně dne 12.8.2013 byla náležitá, důvodná i včasná.

Postupem obou správních orgánů mu bylo znemožněno se řízení o přestupku, ze kterého byl obviněn, osobně zúčastnit. Postupem obou správních orgánů mu bylo upřeno právo na spravedlivý proces. Vadný postup správních orgánů má za následek nedostatečně a nesprávně zjištěný skutkový stav a rozhodnutí o vině z přestupku, které je nesprávné a nezákonné.

Přestupek byl projednán v jeho nepřítomnosti v rozporu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, bylo mu znemožněno se řízení o přestupku, z něhož je obviněn, osobně zúčastnit a uplatnit svá práva obviněného a tím bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Dále žalobce nebyl vyzván k uplatnění práva dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgán I. stupně v oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání ze dne 15.7.2013 v poučení pouze konstatuje, že se má právo vyjádřit dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu k podkladům rozhodnutí, kdy toto bude moci realizovat při ústním jednání. Jak již namítal v doplněném odvolání ze dne 11.2.2014, správní orgán I. stupně nemohl mít ke dni vydání oznámení o zahájení řízení jistotu ve skutkový stav věci, a tedy i ve shromážděných podkladech pro rozhodnutí. Již ve vztahu k předchozímu správnímu řádu judikatura v podobném v něm obsažené ustanovení uváděla, že jeho smyslem je umožnit účastníkům řízení, aby v této fázi řízení před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno. Z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno (např. rozhodnutí NSS č.j. 7A 112/2002-36 ze dne 14.11.2003). Lze usoudit, že tyto závěry platí i v případě § 36 odst. 3 správního řádu.

Ve vztahu ke stávajícímu správnímu řádu NSS uvedl, že „není samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit (např. rozhodnutí NSS č.j. 8Afs 21/2009-243 ze dne 26.2.2010).

V kontextu uvedeného je tedy zřejmé, že správní orgán žalobce svým postupem krátil i na právech svěřených mu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, kdy z oznámení o zahájení řízení žalobce neměl potřebnou procesní jistotu, že správní orgán I. st. již má všechny podklady pro vydání rozhodnutí shromážděné, nebyla ani samostatně stanovena lhůta pro seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Dále nebyl náležitě zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností v souladu se zásadou „in dubio pro reo“. Úkolem správního orgánu v řízení o přestupcích je v obecné rovině zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a na základě takto zjištěného skutkového stavu dospět k závěru, zda byl určitý přestupek spáchán. Ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu správní orgán shromažďuje důkazy, které při rozhodování o tom, zda bude obviněný z přestupku uznán vinným, hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Pokud by ani po vyčerpání všech dostupných důkazních prostředků nebyl skutkový stav věci zjištěn bez důvodných pochybností, je nutné v souladu s presumpcí nevinny a z ní vyplývající zásady „in dubio pro reo“ rozhodnout ve prospěch obviněného (např. rozsudek NSS ze dne 9.12.2010, č.j. 9As 55/2010-158).

V rozsudku NSS ze dne 22.7.2011 pod č.j. 7As 102/2010-86 soud uzavřel, že také Ústavní soud v nálezu ze dne 16.6.2011, sp.zn. I. ÚS 864/11 uvedl, že „princip presumpce nevinny vyžaduje, aby to byl stát, kdo nese konkrétní důkazní břemeno; existují-li jakékoliv rozumné pochybnosti, nelze je vyložit v neprospěch obviněného, ale naopak je nutné je vyložit v jeho prospěch. Z principu presumpce nevinny plyne pravidlo in dubio pro reo, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného (viz nálezy sp.zn. I. ÚS 773/01 ze dne 24.2.2004; N 26/32 SbNU 239). Jakýkoliv vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok (nálezy sp.zn. IV. ÚS 36/98 ze dne 13.5.1998; N 54/11 SbNU 43). Jinak řečeno, trestní řízení vyžaduje v tomto ohledu ten nejvyšší možný stupeň jistoty, které lze od lidského poznání požadovat, alespoň na úrovni obecného pravidla „prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost“ (viz nálezy sp.zn. IV. ÚS 260/05). Podle názoru Ústavního soudu musí obecný soud dodržovat vysoký standart, i pokud jde o hodnocení vypovídací schopnosti a věrohodnosti důkazu samotného. Jde-li o hodnocení důkazů, procesní předpisy sice ponechávají volnost soudci obecného soudu, avšak nemůže jít o úvahu absolutní, nevázanou na zkušenosti prověřenou pravděpodobnost určitých skutečností. Důkaz musí být odrazem skutečných událostí a situací, což má garantovat, aby byl jednotlivce uznán vinným na podkladě objektivních a skutečností odpovídajících zjištění, protože pouze ona je způsobilá ospravedlnit krajní opatření spočívající ve zbavení jednotlivce jeho osobní svobody. Právě z tohoto důvodu Ústavní soud zformuloval určité principy vážící se k provádění a hodnocení důkazů, a to např. princip opomenutého důkazu, princip možnosti verifikace důkazů směřujících proti obžalovanému, či zákaz deformace důkazů, v němž jde o zákaz vyvozování z důkazů takových skutkových zjištění, která při racionálním zhodnocení nevyplývají z provedeného důkazu a lze dodat, že nejsou podporována ani obecnou zkušeností (nálezy sp.zn. II. ÚS 1975/08 ze dne 12.1.2009; N 7/52 SbNU 73).

V doplněném odvolání ze dne 11.2.2014 žalobce konstatoval, že nebyl v daný okamžik a na místě, kde proběhla kontrola policistů ČR, řidičem motorového vozidla. Nerozumí však, že ani ve správním řízení jako takovém, nebyli tito svědci vyslechnuti, kdy jediný podklad, ze kterého vyplývá, že žalobce řídil, je oznámení o přestupku, a připadá mu nedbalé, že jen na základě jednoho podkladu byl automaticky bez jakéhokoli dalšího dokazování označen za řidiče motorového vozidla Škoda Octavia reg.zn. 4B3 8030. Majitelem tohoto vozidla byl tehdy jeho otec L. J., narozený Vozidlo bylo užíváno všemi sourozenci pro jeho dopravu z důvodu jeho těžké invalidity. V době údajného přestupku měl vozidlo zapůjčené jeho bratr M. J., narozený a vozidlo v době, kdy mělo k přestupku dojít, řídil a prokázal se doklady žalobce, které tento měl ve vozidle, a to občanským průkazem a samozřejmě i doklady od vozidla. Osobní údaje o jeho osobě policie získala pouze z osobních dokladů žalobce, kterými se prokázal bratr. Žalobce vozidlo Škoda Octavia reg.zn. 4B3 8030 v době údajného přestupku neřídil. Nebyl řidičem vozidla v té době, a tudíž nemohl být pachatelem přestupku, ze kterého byl obviněn.

Je zjevné, že na základě výše uvedených skutečností je skutkový stav věci zatížen důvodnými pochybnostmi, správní orgány nevyvrátily spáchání přestupkového děje jiným pachatelem, což zcela koresponduje s uvedenou judikaturou soudů vyšších instancí. Odvolací orgán pak bez dalšího měl v souladu se zásadou in dubio pro reo rozhodnout ve prospěch žalobce, a to tak, že měl věc vrátit k novému projednání a nařídit výslechy svědků tak, aby byly potvrzeny či vyvráceny vzniklé důvodné pochybnosti. Vzhledem k tomu, že tak však neučinil, je skutkový stav dále provázen skutkovou vadou. Přitom provedení výslechu svědků není pro správní orgán nikterak zatěžující, ze spisového materiálu se pak přímo nabízí.

Žalovaný se v nedostatečné míře vypořádal s odvolacími námitkami, ačkoliv z ust. § 89 odst. 2 věta druhá vyplývá, že správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává odvolací správní orgán jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Z § 89 odst. 2 správního řádu v kombinaci s § 82 odst. 2 vyplývá určité omezení odvolacího přezkumu pro odvolací orgán, neboť jak uvedl NSS, „správní řád z roku 2004 zvýšil odpovědnost účastníků řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí přezkoumáno. Pozornost, kterou je odvolací orgán povinen nad rámec uplatněných odvolacích námitek věnovat základním zásadám správního řízení, je limitována skutečnostmi, které jsou ze spisu zjevné.

Ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu je povinen správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí. Jinými slovy, rozhodující je, aby vydané rozhodnutí zohledňovalo a řádně se vypořádalo se všemi relevantními vyjádřeními účastníků a návrhy na provedení důkazů učiněnými v průběhu celého správního řízení, se všemi shromážděnými podklady pro vydání rozhodnutí a v úplnosti zachycovalo výsledky dokazování. Z odůvodnění každého správního rozhodnutí musí být dostatečným způsobem zřejmý vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů a právními závěry, z nichž rozhodnutí vychází. Jak vyplývá i z judikatury NSS, sice rozsudku ze dne 24.6.2010, č.j. 9As 66/2009-46, „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní

orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů ...“. Žalovaný však ve věci takto nepostupoval a nejednal. V rozhodnutí se vůbec nevypořádal s odvolacími námitkami, sice návrhem na provedení důkazu svědeckou výpovědí M. J. a zasahujících policistů. Rovněž se nevyjádřil k hodnocení druhého přestupku, kdy správní orgán I. st. zcela opomenul odůvodnění druhého spáchaného přestupku, dále se nevyjádřil k znemožnění seznámit se s podklady rozhodnutí.

Správní orgán I. stupně i žalovaný zatížili svá rozhodnutí v řízení o přestupku mnoha skutkovými a procesními vadami, kdy žalobci nebylo umožněno vyjádřit se u ústního jednání, které mu bylo znemožněno, vyjádřit se ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností, žalovaný zcela opomenul vyjádřit se k návrhům na provedení důkazů a ke zbylým odvolacím námitkám, v neposlední řadě zatížil žalovaný rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Žalobce tedy navrhoval, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 13.2.2014 i rozhodnutí MěÚ Blansko ze dne 13.8.2013 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

K jednotlivým žalobním námitkám v písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl:

ad 1) K uplatněné žalobní námitce se již žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí, kdy uvedl: *„Z omluvy podané dne 5.8.2013 skrze veřejnou datovou síť a v souladu s ust. § 37 odst. 4 správního řádu doplněné písemně dne 12.8.2013 je pak patrné, že odvolatel se domáhá omluvy z nařízeného jednání na základě zahraničního pobytu na dovolené. Při posuzování návaznosti omluvy se pak posuzují dvě hlavní kritéria, včasnost omluvy a důvodnost omluvy. Odvolací orgán stejně jako správní orgán I. stupně hodnotí omluvu jako včasnou (doručena v den nařízeného ústního jednání), dále ji však hodnotí stejně jako správní orgán I. stupně za nedůvodnou. Důvod omluvy, tedy pobyt na zahraniční dovolené, může být objektivním důvodem pro nedostavení se k ústnímu jednání, avšak takové tvrzení musí být ze strany účastníka řízení řádně podloženo. Vzhledem k tomu, že účastník řízení však spočinul pouze na nijak nepodloženém tvrzení, vyzval ho správní orgán I. stupně k doplnění omluvy vůči její důvodnosti, avšak ani na tuto výzvu účastník řízení nereflektoval dodáním požadovaných podkladů“.*

K námitce ad. 2) k uplatnění práva dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný uvádí, že správní orgán I. stupně dne 15.7.2013 vydal oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání. V tomto uvedl, že dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu má žalovaný právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, kdy toto právo bude moci realizovat při ústním jednání. Z uvedeného je tak zřejmé, že žalobce byl prokazatelně seznámen se skutečností, kdy a kde bude moci uplatnit své právo dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, toho však nevyužil. K námitce ad. 3) týkající se zjištění skutkového stavu, se žalovaný vyjádřil již v napadeném rozhodnutí, kdy uvedl, že: *„Aby bylo možné uznat obviněného vinným uvedenými přestupky, muselo být v řízení bezpečně zjištěno, že obviněný jednak byl řidičem vozidla, jednak porušil ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, v důsledku čehož spáchal“.*

přestupky kladené mu za vinu. Tyto skutečnosti má odvolací orgán na základě podkladů obsažených ve spise, zejména z oznámení přestupku, ze dne 5.6.2013 a dále z výstupu z měřících zařízení a z protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem ze dne 5.6.2013, resp. 12.6.2013 za prokázané, kdy dle posledního byla zjištěna a prokázána hladina alkoholu ve výši 0,56 promile. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21.9.2010, č.j. 8As 59/2010-78: „Řidič se dopustí přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, pokud byla zjištěna hladina alkoholu v jeho krvi v době odběru nejméně 0,24 g/kg. Vychází-li právní rámec z tzv. nulové tolerance k hladině alkoholu v krvi řidiče, není jeho odpovědnost vyloučena tím, že se zjištěná hladina alkoholu jeví po odečtení tzv. fyziologické hladiny (0,20 g/kg) marginální“. Z oznámení o přestupku ze dne 5.6.2013 dále vyplývá, že řidič motorového vozidla byl zastaven na pozemní komunikaci v obci Lipůvka, na silnici č. I/43, kdy řidič byl na místě ztotožněn dle OP, přičemž však nepředložil řidičský průkaz“.

K otázce nevypořádání se s odvolacími námitkami žalovaný uvedl, že se vypořádal se všemi odvolacími námitkami uvedenými v odvolání ze dne 6.9.2013. Dne 13.2.2014 žalovaný vyhotovil napadené rozhodnutí ve věci samé, k poštovní přepravě bylo předáno dne 19.2.2013. Dne 12.2.2014 obdržel správní orgán I. st. doplnění odvolání, které bylo doručeno žalovanému dne 14.2.2014. Vzhledem k tomu, že však již rozhodnutí ve věci samé bylo vyhotoveno, nemohl se žalovaný vyjádřit k namítaným odvolacím námitkám uvedeným v doplnění odvolání ze dne 11.2.2014.

Na základě výše uvedeného má žalovaný za více než prokázané, že za daného stavu postupoval zcela v souladu se zákonem, rozhodnutí je řádně odůvodněno. Uzavřel, že jeho rozhodnutí, ani řízení jeho vydání předcházející, netrpí vytýkanými vadami. Relevantní skutkový stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností.

Navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Skutková zjištění a právní posouzení věci soudem.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v Brně měl k dispozici připojený správní spis, z něhož zjistil k jednotlivým námitkám následující skutečnosti.

Podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

15.7.2013 zaslal MěÚ Blansko žalobci Oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání, kdy bylo popsáno, jaká přestupková jednání se zahájují, tedy skutkově popsán obsah přestupkových jednání s odkazem na porušení ustanovení zákona č. 361/2000 Sb. s tím, že jednání se nařizuje na 5.8.2013 ve 14.00 hod. V tomto Oznámení bylo mimo jiné uvedeno i poučení dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, dle něhož má žalobce právo se před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit k podkladům rozhodnutí, toto právo mu bude

umožněno realizovat při ústním jednání. Uvedená písemnost byla připravena k vyzvednutí 17.7.2013, zásilku si osobně převzal žalobce dne 23.7.2013.

Z Protokolu o ústním jednání v nepřítomnosti obviněného je uvedeno, že ústní projednání přestupku započalo 5.8.2013 ve 14.00 hod., přičemž žalobce, tedy obviněný z přestupku se nedostavil ani neomluvil. Z Protokolu vyplývá, že bylo konstatováno, jakých přestupkových jednání, a kdy se žalobce měl dopustit, při ústním jednání správní orgán provedl v souladu s ust. § 53 odst. 6 správního řádu důkazy celým spisem Policie ČR Blansko, č.j. KRPB-97/PRBK-2013-JA, a to oznámení přestupku, oznámení přestupku vypsane ručně na místě silniční kontroly, Poučení, Záznam o dechových zkouškách, Protokol o lékařském vyšetření, úřední záznam, evidenční kartu řidiče a dále byl čten a prostudován aktuální výpis z EKRŽ žalobce. V závěru uvedeno, že spisem Policie ČR je bezpochyby prokázáno, že obviněný M. J. byl řidičem předmětného motorového vozidla. Po vyhodnocení shromážděných listinných důkazů správní orgán vydá rozhodnutí, kterým obviněného uzná vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. b) a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, kdy naplnění skutkových podstat těchto přestupků je prokázáno spisovým materiálem, konkrétně těmi listy spisu a důkazy, které správní orgán provádí.

Dne 13.8.2013 MěÚ Blansko vydal rozhodnutí pod č.j. MBK/19475/2013/DP/259/2013-7, kdy žalobce uznal vinného ze spáchání přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. b) a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích.

Ze správního spisu pak bylo zjištěno, že žalobce zasílal mailem dne 5.8.2013 ve 14:45 hod. I. R., pověřené úřední osobě k projednání přestupku žalobce písemnou omluvu, v níž uvedl, že na tento den bylo nařízeno ústní jednání, bohužel se musí omluvit, tímto mailem to dělá jen ze známosti, následující mail bude formálnější a do 5 dnů odešle poštou písemnosti.

Pracovnice správního orgánu zcela neformálně žalobci odpovídala s tím, aby omluvu doložil písemně.

12.8.2013 (doručeno na MěÚ 13.8.2013) žalobce sdělil, že na den 5.8.2013, kdy bylo nařízeno ústní jednání ve věci podezření ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. b) a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. se nemohl dostavit, chtěl by se omluvit a požádat o nový termín. Důvodem je rodinná dovolená v Chorvatsku (Makarská riviéra, ubytování v soukromí, Baška Voda) od 1.8.2013 do 10.8.2013.

23.8.2013 žalobce zaslal MěÚ Blansko Žádost o prominutí zmeškání úkonu, v níž uvedl, že jeho písemná omluva z 12.8.2013 se minula účinkem, nebyla akceptována a bylo vydáno rozhodnutí. Domnívá se, že elektronická komunikace je správním řádem řešena. Pokud elektronická omluva měla vady, tyto byly následně odstraněny okamžitě formou písemnosti ze dne 12.8.2013. Jakmile pominuly důvody, pro které se nemohl zúčastnit nařízeného jednání, omluvil se písemně, a to hned první pracovní den po svém návratu z dovolené. Pokud proměškal lhůty dle správního řádu, žádal správní orgán o prominutí zmeškání úkonu a vrácení v předešlý stav ve smyslu příslušných ustanovení správního řádu,

aby tak mohl řádně, jako účastník v rámci správního řízení, uplatnit všechna svá práva, hmotná i procesní.

Dne 5.9.2013 vydal MěÚ Blansko usnesení, v němž žalobci stanovil lhůtu 5 dnů pro doplnění podání – o prokazatelně doloženou omluvu z nařízeného ústního jednání na den 5.8.2013, konkrétně o doklad, že v období od 1.8.2013 do 10.8.2013 byl na zahraniční dovolené v Chorvatsku.

6.9.2013 žalobce podal odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, kdy uvedl, že odvolání se týká všech částí výroku i odůvodnění. Jelikož dosud neměl možnost seznámit se s vydaným rozhodnutím, a ani s obsahem spisového materiálu, toto odvolání doplní po nahlédnutí do spisu a seznámení se s ním, včetně s obsahem rozhodnutí, a to ve lhůtě 30 dnů.

19.9.2013 vydal MěÚ Blansko další usnesení, kterým žalobci prodloužil lhůtu k doplnění odvolání ze dne 9.9.2013 proti rozhodnutí MěÚ Blansko ze dne 13.8.2013 o údaje, v čem spatřuje napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo nesprávné, v jakém rozsahu vydané rozhodnutí napadá, a co navrhuje, přičemž mu byla stanovena lhůta do 7.10.2013.

Téhož dne 19.9.2013 vyzval MěÚ Blansko žalobce k odstranění nedostatků odvolání dle ust. § 37 odst. 3 správního řádu a stanovil lhůtu do 7. října 2013.

Dne 19.9.2013 (doručeno MěÚ Blansko 23.9.) žalobce požádal správní orgán o další prodloužení lhůty k odstranění nedostatku omluvy z ústního jednání, kdy sdělil, že s ohledem na povahu úkonu k zajištění potřebných písemností dokládající jeho pobyt na dovolené v Chorvatsku v uvedených dnech, kdy do těchto destinací se jezdí téměř výhradně mimo službu cestovních kanceláří, tedy bez nutných oficiálních dokladů, ale převážně na doporučení do soukromí, je nutné komunikovat s vlastníkem ubytovacích kapacit, kde byla rodinná dovolená strážena, a to dodatečně elektronicky či písemně k zajištění věrohodné písemnosti či prohlášení, tak jak je vyžadováno správním orgánem, kdy lhůta 5 dnů je tak zcela nedostatečná. Žádal správní orgán o prodloužení odstranění nedostatků omluvy minimálně na dobu 15 dnů.

30.9.2013 vydal MěÚ Blansko usnesení, kdy tato lhůta byla žalobci prodloužena k doplnění do 7.10.2013.

4.10.2013 (doručeno MěÚ Blansko 8.10.2013) byla žalobci MěÚ Blansko zaslána další žádost o prodloužení lhůty s poukazem, že od 19.9. do 23.9.2013 odletěl služebně do Barcelony a ihned po svém návratu řešil úmrtí manželky R. J. dne 23.9.2013 a následně od 24.9. absolvoval psychicky a organizačně náročný proces vyřizování až do vlastního obřadu rozloučení dne 1.10.2013, kdy bylo osobně i časově zcela nemožné zajistit požadované podklady ke správním řízení týkající se omluvy z jednání 5.8.2013. Teprve dne 4.10.2013 počal konat ve věci a pokusil se elektronicky kontaktovat chorvatskou stranu s požadavkem za zaslání potvrzení, prohlášení o ubytování. V této věci bude odeslána písemná forma s požadavkem. Z výše uvedeného, s ohledem na nově nastalé skutečnosti žádal o stanovení

nové lhůty, tedy prodloužení lhůty k odstranění nedostatku omluvy minimálně na dobu opětovných 15 dnů.

10.10.2013 vypracoval MěÚ Blansko předkládací zprávu pro Krajský úřad Jihomoravského kraje, v němž ve vyjádření správního orgánu uvedl, že ze spisu vyplývá, že obviněný měl dostatek času omluvit se řádně a včas před nařízeným ústním jednáním na den 5.8.2013. Předvolání k ústnímu jednání převzal 23.7.2013, do zahraničí na dovolenou cestoval dle svého vyjádření 1.8.2013. Omluvil se z ústního jednání opožděně poté, co byla věc v jeho nepřítomnosti projednána, a to neformálně e-mailovou poštou, kdy omluvu ve lhůtě 5 dnů přislíbil doplnit, což se nestalo. Osmý den po ústním jednání bylo správním orgánem vydáno rozhodnutí ve věci. Obviněný požádal o prominutí zmeškání úkonu, a vrácení v předešlý stav, byl vyzván k doplnění omluvy prokazatelným způsobem, což se k dnešnímu dni nestalo. K doplnění omluvy byla stanovena lhůta, ta byla správním orgánem prodloužena, a poté obviněným napadena odvoláním. Správní orgán konstatuje, že obviněný po celou dobu řízení věděl, že řízení probíhá, byl obeslán na adresu trvalého pobytu, kde si přebírá poštu, věděl o nařízeném ústním jednání, od 5.8. měl dostatek času doplnit chybějící podklady k jeho žádosti o zmeškání úkonu, měl dostatek času přijít osobně nahlédnout v průběhu řízení do spisu či reagovat na výzvu k doplnění odvolání. K naplnění skutkových podstat přestupků uvedeno, že v řízení bylo prokázáno, že obviněný byl řidičem předmětného motorového vozidla a předmětných skutků se dopustil. Okolnosti a úvahy správního orgánu jsou podrobně rozvedeny v napadeném rozhodnutí, odůvodněna výše sankce i přitěžující a polehčující okolnosti případu.

11.2.2014 (doručeno na MěÚ Blansko 12.2.2014) a odesláno MěÚ Blansko 13.2.2014 žalovanému, žalobce doplnil odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, v němž uvedl, že nesouhlasí s odůvodněním rozhodnutí o přestupku. Sdělil, že chce uvést, že nebyl v daný okamžik a na místě, kde proběhla kontrola Policistů ČR, řidičem motorového vozidla. Nerozumí však, že ani ve správním řízení jako takovém, nebyli tito svědci vyslechnuti, když jediný podklad, ze kterého vyplývá, že řídil, je oznámení o přestupku a připadá mu nedbalé, že jen na základě jednoho podkladu byl automaticky bez jakéhokoli dalšího dokazování označen za řidiče motorového vozidla Škoda Octavia reg. zn. 4B3 8030. Majitelem tohoto vozidla byl toho času jeho otec L. J. Vozidlo bylo užíváno všemi sourozenci pro jeho dopravu z důvodu jeho těžké invalidity. V době údajného přestupku měl vozidlo zapůjčené jeho bratr M. J., narozený a vozidlo v době, kdy mělo k přestupku dojít, řídil a prokázal se doklady žalobce, který měl tento ve vozidle, a to občanským průkazem a samozřejmě i doklady od vozidla. Osobní údaje o osobě žalobce policie získala pouze z jeho osobních dokladů, kterými se prokázal bratr. Žalobce uvedené vozidlo v době údajného přestupku neřídil. Nebyl řidičem vozidla v tu dobu, a tudíž nemohl být pachatelem přestupku, ze kterého byl obviněn. Doposud provedené dokazování je nedostatečné a má za následek nesprávné rozhodnutí. Důsledkem deficitu skutkových zjištění je vadný výrok o vině z přestupku, kde je nesprávně určena osoba pachatele přestupku a žalobce byl tedy uznán vinným z přestupku neprávem. Trval na provedení výsledku svědků policistů, kteří prováděli úkony s řidičem na místě údajného přestupku, a žádal, aby výsledku mohl být přítomen a klást svědkům otázky. Navrhoval také, aby byl proveden výslech svědka M. J. k tomu, aby se prokázalo, kdo byl skutečně řidičem a pachatelem přestupku. Tímto důkazem hodlá prokázat své tvrzení, že on nebyl řidičem vozidla, který byl hlídkou policie kontrolován, a že tímto řidičem byla jiná osoba. Vzhledem k tomu, že měl žalobce spáchat údajně dva přestupky

v dopravě, připadá mu rozhodnutí nesouměrné. Víc jak 90% textu se vztahuje k přestupku řízení pod vlivem alkoholu, ale jen jeden odstavec textu rozhodnutí je věnován řízení bez řidičského průkazu. Dle jeho názoru by se měla oběma přestupkům věnovat stejná pozornost, a ne jen odůvodnění druhého přestupku ledabyly pominout. Z textu je zřejmé, že vůči řízení pod vlivem se správní orgán zabýval i zaviněním takového přestupku a škodlivostí takového přestupku, přičemž už ale tyto skutečnosti nezjišťoval ke druhému přestupku řízení bez řidičského průkazu. Měl za to, že správní orgán musí postupovat vůči každému přestupku stejně a hodnotit stejná zákonná kritéria, to však učiněno nebylo.

K omluvě z ústního jednání se již vyjádřil, kdy byla učiněna nejprve omluva prostřednictvím elektronické komunikace a následně včas doplněna písemnou omluvou, což nebylo vůbec akceptováno. S tím souvisí i právo na seznámení s podklady. K tomu i po provedeném ústním jednání bez jeho přítomnosti však nebyl následně vyzván, a to je dle žalobce velmi zásadním pochybením ze strany správního orgánu. Správní orgán nejenže nevyzval žalobce k seznámení se spisem, ale také mu neoznámil, že jsou podklady pro vydání rozhodnutí všechny shromážděné. Nemohl tak navrhnout doplnění dokazování, a proto tak činí nyní. Ve správním řádu se nikde neobjevuje, že s ústním jednáním se automaticky provádí i seznámení s poklady, dle názoru žalobce by toto mělo být samostatným úkonem, jelikož správní orgán nemůže mít postaveno najisto, že ke dni ústního jednání bude mít veškeré nutné podklady pro vydání rozhodnutí. Dle názoru žalobce bylo tedy rozhodnutí vydáno s vadami, které ve svém důsledku znamenají nezákonnost takového rozhodnutí, navíc nebylo vůbec zjištěno či potvrzeno svědky, že to byla osoba žalobce, která byla řidičem motorového vozidla, při zcela abstraktní situaci by tak mohl být jakýkoliv člověk označen a následně uznán vinným z přestupku, který by ani nespáchal. Navrhoval proto, aby rozhodnutí prvostupňového orgánu bylo zrušeno a vráceno MěÚ Blansko k novému šetření.

Žalovaný pak vydal 13.2.2014 pod č.j. JMK 119116/2013 rozhodnutí, kdy rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Městského úřadu Blansko ze dne 13.8.2013, potvrdil.

Krajský soud v Brně v této věci dospěl k závěru, že Městské úřad Blansko postupoval správně v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce byl k nařízenému jednání na 5.8. ve 14.00 hod. řádně předvolán, předvolávku k jednání osobně převzal 23.7.2013. Převzal ji tedy 13 dnů před nařízeným jednáním a 8 dnů před odjezdem na rodinnou dovolenou do Chorvatska. Za těchto 8 dnů, než odjel žalobce na dovolenou, měl zajisté dostatek času a možností, aby se zákonným způsobem, tedy v souladu s ust. § 37 odst. 4 správního řádu omluvil správnímu orgánu z nařízeného jednání, sdělil důvod, proč se nemůže k jednání dostavit a požádat o odročení jednání. Toto však žalobce neučinil a teprve 5.8. ve 14.45 hod. zasílá pracovníci pověřené projednáním přestupku na MěÚ sdělení prostřednictvím e-mailu, v němž velmi neformálně uvádí, že se nařízeného jednání nemůže zúčastnit, žádný důvod omluvy v tomto e-mailu neuvedl, pouze sdělil, že omluvu doplní. Ve svých písemných podáních v průběhu správního řízení žalobce uvádí, že jeho zahraniční dovolená v Chorvatsku trvala od 1.8 do 10.8.2013. Žalobce teprve po návratu z dovolené, následující pracovní den omluvu doplňuje písemně v tom smyslu, že se nemohl k nařízenému jednání dostavit, a to z důvodu zahraniční dovolené v Chorvatsku od 1.8. do 10.8.2013. Žalobce teprve 23.8.2013, poté kdy zjistil, že Městský úřad v Blansku ve věci přestupků, z nichž byl obviněn, vydal rozhodnutí, požádal správní orgán o prominutí zmeškání úkonu a vrácení v předešlý stav. Jak soud již uvedl, správní orgán celkem 2x prodloužil žalobci lhůtu

k doplnění omluvy z neúčasti u správního řízení dne 5.8.2013 o doklad, že skutečně v období od 1.8. do 10.8.2013 byl na zahraniční dovolené, a pokud jde o druhé prodloužení, byla tato lhůta prodloužena až do 7.10.2013.

Soud zde uvádí, že ani v takto dlouhé lhůtě, tedy do 7.10.2013 žalobce žádný doklad o své zahraniční dovolené v období od 1.8. do 10.8.2014 správnímu orgánu nedoložil, žádný takovýto doklad nedoložil správnímu orgánu vůbec, ani do vydání druhostupňového správního rozhodnutí 13.2.2014 a nezaložil takovýto doklad ani do spisu soudního, když žaloba k soudu byla podávána 21.3.2014.

Nicméně, přes výzvy správního orgánu směrem k žalobci o doplnění příslušného dokladu o dovolené v Chorvatsku, soud uvádí, že omluvu žalobce, která byla zasílána dne 5.8.2013 e-mailem ve 14.45 hod. ani doplnění této omluvy ze dne 12.8.2013 o důvody nemožnosti zúčastnit se nařízeného jednání 5.8., soud nepokládá za náležitou omluvu.

Pokud jde o náležitou omluvu, musí se bezesporu jednat o omluvu včasnou, neboť jinak by takováto omluva neměla vůbec žádný smysl a význam. Žalobce však žádnou včasnou omluvu nezaslal, neboť v době, kdy probíhalo ústní jednání o přestupku 5.8. ve 14.00 hod., ještě žádnou omluvu správní orgán k dispozici neměl, a tedy zcela správně v protokolu uvedl, že žalobce byl řádně předvolán, což byl a bez omluvy se nedostavil.

Náležitosti náležité omluvy nesplňovalo ani jeho písemné podání z 12.8., kde sice uvádí důvod nemožnosti zúčastnit se jednání 5.8., nicméně tuto skutečnost pouze uvádí, avšak naprosto ničím ji nedokládá, ač mu muselo být zřejmé, že důvod neúčasti, a to pobyt na zahraniční dovolené, bude muset doložit určitým konkrétním dokladem, zvláště, když z podání I. R. z 26.8.2013, založené ve správním spise, vyplývá, že žalobce byl jejím spolupracovníkem na Městském úřadu Blansko několik let. Jako pracovník správního orgánu žalobce bezpochyby věděl, že nemůže pouze sdělit určitý důvod neúčasti u jednání týkající se projednání přestupku, aniž by ho podložil dokladem, z něhož by vyplývalo, že v uvedeném termínu dovolenou v Chorvatsku absolvoval. Navíc žalobce věděl o nařízeném jednání od 23.7., na dovolenou odjížděl až 1.8. a v průběhu desetidenní dovolené v Chorvatsku, ač žalobce věděl, že se bude chtít z jednání omluvit a požádat o jeho odročení, si přímo v Chorvatsku u poskytovatele ubytování nezajistil žádný doklad, z něhož by bylo patrné, že v období od 1.8. do 10.8. byl ubytován v Chorvatsku v místě, které uváděl ve svém podání.

Omluvu žalobce tedy soud pokládá za omluvu, která není omluvou náležitou a žalobce ani neprokázal, že by zde byl důležitý důvod žádosti o odročení jednání. Zahraniční dovolená by skutečně důvodem pro odročení jednání být mohla a zajisté byla za situace, kdy žalobce by se včas z nařízeného jednání omluvil a doložil důvod omluvy, pokud by v té době v ruce žádný poklad neměl, zajisté by stačilo sdělit správnímu orgánu, že doklad o pobytu v zahraničí v uvedeném období správnímu orgánu doloží po návratu z dovolené. Za takovéto situace by zajisté správní orgán omluvu žalobce z nařízeného jednání bral jako omluvu náležitou a z důležitého důvodu a jednání by odročil.

Soud však s ohledem na skutečnost, že ani do dne podání žaloby ani později žádný doklad o své zahraniční dovolené žalobce nepředložil, pokládá jeho omluvu za omluvu ryze účelovou, která měla vést k tomu, aby řízení o přestupku žalobce tzv. „natahoval“, aby

uplynula prekluzivní lhůta stanovená v § 20 odst. 1 zákona o přestupcích a přestupkové řízení pak muselo být ze strany správního orgánu vůči žalobci zastaveno.

Tuto námitku tedy soud za důvodnou nepokládá.

Pokud pak jde o druhou námitku, týkající se ust. § 36 odst. 3 správního řádu, z oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání k jednání zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce byl ve smyslu tohoto zákonného ustanovení řádně poučen a bylo mu také sděleno, že své právo vyjádřit se ve věci před vydáním rozhodnutí bude moci realizovat při ústním jednání.

Bylo však vysloveně chybou žalobce, že jednání nařízené na 5.8.2013 nebylo odročeno, a že žalobce nemohl toto právo realizovat.

Soud neshledává žádné zavinění na straně správního orgánu, pokud jde o právo žalobce stanovené v § 36 odst. 3 správního řádu. Zajisté, pokud by v průběhu ústního jednání, kterého by se žalobce zúčastnil, vyšly najevo některé nové skutečnosti a bylo potřeba řízení doplnit o další důkazy, po provedení doplněného dokazování by zajisté správní orgán žalobci dal možnost seznámit se znovu s poklady rozhodnutí.

Ani tato žalobní námitka tedy důvodná není.

Pokud jde pak o další žalobní námitku, kdy žalobce namítá, že skutkový stav nebyl zjištěn řádně, neboť on nebyl řidičem uvedeného motorového vozidla v době kontroly hlídkou Policie ČR, ale byl to jeho bratr M. J., i tuto námitku soud pokládá za námitku jednoznačně účelovou. Žalobce se dozvěděl ze strany správního orgánu 23.7.2013, jakých přestupků se měl dopustit a jaká ustanovení zákona o silničním provozu měl porušit, v oznámení o zahájení přestupkového řízení byly oba skutky popsány, tedy žalobce jednoznačně od tohoto data věděl, co je mu kladeno za vinu. Od té doby žalobce zaslal správnímu orgánu několik přípisů týkajících omluv z nařízeného přestupkového jednání, ani v jednom ze svých podání se vůbec nezmínil o tom, že v inkriminovanou dobu nebyl on řidičem uvedeného vozidla Škoda Octavia a nemohl se tedy přestupků, kladených mu za vinu, dopustit a tuto skutečnost neuváděl ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, když toto odvolání podával 6.9.2013. Žalobce tuto skutečnost uvedl teprve ve svém doplnění odvolání 11.2.2014, i když MěÚ Blansko žalobci 19.9.2013 zaslal výzvu k odstranění nedostatku odvolání a lhůtu k odstranění nedostatku mu stanovil do 7. října 2013.

S ohledem nato, že žalobce až téměř za 7 měsíců od té doby, kdy se dozvěděl, že je proti němu zahájeno přestupkové řízení sděluje, že to nebyl on, kdo v inkriminovanou dobu řídil vozidlo, ale jeho bratr, je to námitka účelová.

Soud uvádí, že tato skutečnost je dle podkladů založených ve spise Policie ČR, č.j. KRPB-138461/PR-2013-061806, naprosto nepravděpodobná, tedy soud ji vylučuje, neboť ze všech podkladů vyplývá, že řidičem motorového vozidla, které bylo policií kontrolováno, je žalobce, který byl policií ztotožněn dle předložené OP č. 111069572. Soud naprosto vylučuje, že by policisté řádně neztotožnili osobu řídící uvedené motorové vozidlo, když policisté z dopravního inspektorátu takovouto činnost provádějí prakticky denně, žalobce a

jeho bratr nejsou stejného data narození, tedy nejsou dvojčata, tzn. rozhodně policisté řádně ztotožnili řidiče motorového vozidla a navíc by bylo zcela nelogické, aby žalobce, který byl v té době zaměstnaný (hovoří např. o zahraniční služební cestě), se pohyboval bez občanského průkazu, že by tento, včetně dokladů od vozidla, jak uvádí, nechával ve vozidle, patřící jeho otci, v němž se střídalo jako řidiči vícero příbuzných s ohledem na zdravotní stav otce žalobce a nutnost jeho dovozu k lékaři apod. Nemělo by také žádnou logiku, aby bratr žalobce předkládal policistům jiný, cizí občanský průkaz než svůj.

Soud tedy dospěl k závěru, že z policejního spisu vzal i soud za zcela jednoznačně prokázáno, že řidičem uvedeného motorového vozidla Škoda Octavia reg. zn. 4B3 8030 byl v inkriminovanou dobu, kdy byl zastaven policisty, žalobce a tento policistům předložil k nahlédnutí pouze občanský průkaz, nikoliv však řidičský průkaz. Toto vyplývá ze záznamů policistů, přičemž z ničeho není patrné, že by policisté na řešení uvedených přestupků byli nějakým způsobem zainteresováni, že by snad žalobce osobně znali a měli s ním nějakou negativní zkušenost, že by tedy jejich vyjádření nemělo být pravdivé. Soud dospěl k závěru, že nic takového nebylo, policisté pouze plnili své služební povinnosti a na vyřízení přestupků, kterých se měl žalobce dopustit, zájem neměli, naopak žalobce takovýto zájem měl, neboť věděl, že přestupkové jednání je sankcionováno, a že mu může hrozit jak pokuta, tak také zákaz činnosti řízení motorových vozidel na určitou dobu.

To, že žalobce se dopustil dvou přestupků, a to přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) a přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k), a to porušením ust. § 5 odst. 2 písm. b) a ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., je prokázáno.

Podle § 125c odst. 1 písm. b), fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s ust. § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky je.

Podle § 5 odst. 2 písm. b) uvedeného zákona řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.

Ze spisu Policie ČR, který se stal součástí správního spisu, bylo zcela jednoznačně prokázáno, že s žalobcem byla provedena 2x ve stanoveném časovém rozmezí dechová zkouška, kdy z dechové zkoušky vyplynulo v čase 21:45:48 hod. 0,56 promile alkoholu a v čase 21:51:39 hod. 0,57 promile alkoholu, přičemž bylo ještě provedeno lékařské vyšetření, a to odběr krve uvedeného dne, kdy naměřená hodnota alkoholu v krvi žalobce byla 0,56 promile a z úředního záznamu z 15.7.2013 pak vyplynulo, že pověřená úřední osoba telefonicky kontaktovala interní ambulanci Nemocnice Blansko a bylo ověřeno, že odběr krve u řidiče M. J. byl proveden dne 5.6.2013 ve 22:21 hod.

Údaji zjištěné z dechového analyzátoru ohledně hladiny alkoholu u žalobce i z odběru krve provedeného v Nemocnici Blansko bylo zjištěno, že tyto hodnoty se shodují, při nulové toleranci alkoholu při řízení motorového vozidla v České republice je zcela evidentní, že přestupkového jednání, které je žalobci kladeno za vinu, tedy přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. b) se žalobce dopustil.

Ze spisu Policie ČR pak bylo také zjištěno, a soud již uvedl, že nemá důvodu nevěřit policistům, že žalobce se prokázal policii občanským průkazem, řidičský průkaz u sebe neměl.

Pokud žalobce v doplňku odvolání uváděl, že jeho bratr policistům předložil OP žalobce, a také doklady od vozidla, tyto žalobce vůbec nespecifikoval, nehovořil tedy konkrétně o řidičském průkazu.

Jak soud již uvedl u prvního přestupku (řízení pod vlivem alkoholu) i zde uvádí totéž, že policisté neměli rozhodně důvodu si cokoli ohledně předložení požadovaných dokladů po řidiči vozidla vymýšlet nebo situaci zkreslovat, neboť na vyřešení přestupku žádný zájem neměli a plnili pouze svou služební povinnost.

Z toho, co soud uvedl, tedy bylo jednoznačně prokázáno, že obou přestupků, které jsou žalobci kladeny za vinu, se tento dopustil, že to byl žalobce, kdo v inkriminovanou dobu vozidlo Škoda Octavia při stavění policisty řídil a neměl u sebe řidičský průkaz.

Soud tedy žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Žalobce se dopustil dvou přestupků, přičemž dle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích za více přestupků téhož pachatele projednávaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahující se na přestupek nejprísněji postižitelný. Zákaz činnosti nebo zákaz pobytu lze uložit, jestliže jej lze uložit za některý z těchto přestupků.

Prísněji postižitelný byl přestupek dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., kde sankce jsou stanoveny následující.

Podle § 125c odst. 4 písm. c) za přestupek se uloží pokuta od 2.500 Kč do 20.000 Kč, jde-li o přestupek podle odst. 1 písm. b).

Dle § 125c odst. 5 za přestupek podle odst. 1 písm. b) se uloží zákaz činnosti od 6 měsíců do 1 roku.

Soud uvádí, že správní orgán při výměře stanovení sankcí vycházel z uvedených zákonných ustanovení, v jejich rámci a s přihlédnutím k ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích pak byly uloženy sankce, a to pokuta ve výši 14.000 Kč, která byla uložena za polovinou možného rozpětí a byla také řádně zdůvodněna, a pokud jde o sankci zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, tato sankce byla uložena vysloveně ve spodní hranici a také náležitě zdůvodněna.

V daném případě od potrestání pachatele přestupků nebylo možno upustit dle ust. § 125c odst. 8, neboť od uložení sankce podle odst. 4 až 7, s výjimkou odst. 6 písm. a), nelze v rozhodnutí o přestupku upustit.

I pokud jde tedy o uložené sankce, správní orgán postupoval v souladu s platnou právní úpravou, rozhodnutí i v tomto bodě řádně zdůvodnil, tedy ani pokud jde o uložené sankce, žaloba důvodná není.

Pokud jde o náklady řízení, bylo rozhodováno dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci žalobce úspěch neměl, náklady řízení mu tedy nebyly přiznány, a pokud jde o žalovaného, ten, ač ve věci měl úspěch, náklady řízení rovněž nežádal a navíc mu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. března 2015

JUDr. Jana Kubenová
samosoudkyně